सामात्यान्तःपुरो राजा छद्मना तेन गृह्यते ॥ २८८ ॥
इत्युक्त्वा सोऽकरोत् तस्य प्रवेसं वालुकार्णवे ।
पक्षे क्षीणे तु कटको निस्तोयः समपद्यत ॥ २८९ ॥
तत्राप्यहानि द्वित्राणि वहन्नेवाभवन्नृपः ।
तृष्णार्त्तं वीक्ष्य सैन्यं च मन्त्रिणं तमभाषत ॥ २९० ॥
उक्तकालाधिका यावद्वासरा गमिताः पथि ।
मुमूर्षु तृष्णया सैन्यं तदध्वा शिष्यते कियान् ॥ २९१ ॥
ततो विहस्य सोऽवादीज्जिगीषोः शेषमध्वनः ।
किं पृच्छत्यरिराष्ट्रस्य यमराष्ट्रस्य वा भवान् ॥ २९२ ॥
त्वं हि स्वामिहितायैव समुपेक्ष्य स्वजीवितं ।
मृत्युवक्त्रं सकटको मया युक्त्या प्रवेशितः ॥ २९३ ॥
नेदं मरुमहीमात्रं भीमोऽयं वालुकार्णवः ।
नाम्भोऽत्र लभते क्वापि कस्त्राता तेऽद्य भूपते ॥ २९४ ॥
श्रुत्वेति पृतना कृत्स्ना समभूद्वीतसौष्ठवा ।
करकाभ्रंशितफला स्तम्भशेषेव शालिभूः ॥ २९५ ॥
सत्यक्तजीविताशानां भीतूणां क्रन्दितध्वनिं ।
भुजमुद्यम्य शमयंस्ततो नृपतिरब्रवीत् ॥ २९६ ॥
अमात्य तव कृत्येन प्रीतः स्वामिहितैषिणः ।
मरावप्यत्र शीतार्त्ता इव रोमाञ्चिता वयं ॥ २९७ ॥